

sebnobno dobre spoznane, — za vina so še dalje prejeli pohvalne pisma: gosp. Druškovic iz Slovenjo-Gradca, knez-Windischgrätzovo grajšinsko oskerbnništvo, — gosp. Pan iz Konjic, — gosp. Stöger iz Štaine-a, — gosp. Fürst iz Ptuja, — samostan sv. Pavla v Marburgu, — gosp. vitez Pistor iz Radgone, — gosp. Sartori pri sv. Trojici; — za klepalo je prejel gosp. Naubeshuber iz Pettenbach-a, za drenažne cevi pa gosp. Frid. Schmidt v Gradcu pohvalno pismo.

Pomenki ljubljanskega zgodovinskega društva v zboru mesca majnika.

Društveni tajnik gosp. dr. E. Kosta je najpoprej bral sostavek, ki ga je gosp. P. Hicinger spisal od škofov Aemone. Po pravilih Schönleben-a in Valvazor-ja, Linhart-a in Richter-ja si tudi gosp. Hicinger prizadeva dokazati in sosebno zoper zahtéve istrijske Cittanuove in friulske Gemone spričati, da že stara Aemona je v 4. in 5. veku svoje lastne škofe imela. Sila težavno je sicer to reč do dobrega dognati, ker nikakoršnih spominkov ni, kateri bi pričali, da je to gotovo tako; kar pa je le dokazov za verjetnost tega terdenja najti, je gosp. Hicinger po svoji navadni marljivosti in bistrumnosti zvesto nabral in z njimi podperl svojo spričbo.

Gimnazijalni vodja gosp. Nečásek je zanimive reči povedal od nekdanjih „akademiških novincov“ (beanov) in ostrih preskušinj, katerim so bili nekaj učenci podverženi, preden so bili vzeti v šolo.

Gosp. dr. H. Kosta je govoril o rokopisu neke stare igre, ktera je predstavljala terpljenje Jezusa Kristusa. Rokopis te žaloigre v nemškem jeziku, ktera je bila 6. aprila 1730 v Krajnji na vélikem tergu tako ginljivo igrana, da se je vse jokalo, in ktera ima napis: „das Leiden un-seres Herrn und Heilandes Jesu Christi. Vollständig vorgebracht. NB. Welches zu Krainburg auf dem öffentlichen Platze den 6. April 1730 als ein schmerzvolles Tragöd, allen nicht ohne häufigen Thränen ist vorgestellt worden“, je gosp. dr. H. Kosta pogube otel, sicer bi bil leta 1837 z Reignersfeld-Busetovo zapuščino kot zaveržen papir prodan in za kak zavitek porabljen. Spisana je ta žalostna igra v klobasah (Knittelvers) in razdeljena v 15 razdelkov; začne se z navodom (prologom) in vsak razdelk se končuje z vmesjem po šegi korov v gerških žaloigrah. Pomenljiva je ta igra — pravi gosp. dohtar — deloma zato ker je nemško pisana in je pred 127 leti prebivavce dandanašnjega skor čisto slovenskega mesta k joku posilila, deloma pa zato, ker je edina ljudska igra te verste, od ktere se vé, da je bila na Krajskem očitno igrana.

Gosp. profesor Metelko je nadalje govoril o Miklosičevih filologičnih delih in med drugim tudi razložil, kaj visokoučeni prof. Miklosič o staroslovenskem jeziku in njegovi razmeri do ostalih slovanskih jezikov misli, kar je našim jezikoslovcem iz slavnih Miklosičevih knjig znano.

Potem se je bral sostavek gosp. prof. Terstenjak-a, v katerem k napisu na Krajskem najdenega rimskega kamna „Laburo ex voto sacrum“ na filologičnem potu dokazuje, da korenine in pomeni sanskritske besede arth, nemške Elben (Elfen) in slovanske lab (tedaj labor „svitli duh“ itd.) se ravno tako ujemajo kakor povestice Indov, Slovanov in Germanov o „ninkih“ (Elfen).

H koncu zboru je društveni tajnik dr. E. Kosta v pretres vzela statistične tabele, ktere se v Pragi na svetlo dajejo. Kakor sta šolski svetovavec gosp. Becker za nadvojvodino Avstrijo, in „Klagenf. Zeit.“ za Koroško dokazala, da omenjene tabele nimajo nobene vrednosti za nju dežele, tako je tudi gosp. dohtar dokazal, da nimajo za Krajsko nobene cene.

Še nekaj o Rojenicah.

Gospod Terstenjak prosi v 44. listu „Novic“ za kakšno o Rojenicah. Náte! kar je meni znanega.

Ko sem majhen bil, so mi stara mati marsikaj vedili povedati in popevati in marsikaj bi bil od njih zapomnil, če bi mi ne bili prezgodaj umerli. Ker mi je Matija ime, so mi večkrat pesem in pripovedko ali legendo od mojega patrona ponovili, ki jo kolikor toliko še znam in toraj tukaj ob kratkem povém.

Kadar so oče ali mati svetemu Matiju kruha rezali, vselaj so jim tekle solze z oči. Svetemu Matiju se je to čudno zdelo. Praša enkrat matere, ko so mu ravno kruha rezali: mati, zakaj pa vselaj vekate, kadar meni kruha režete? Mati pa so jeli še bolj vekati. Matija jih le ne neha popraševati in tako dolgo jih moleduje, da so mu povedali in djali: O kaj bi ne vekala, ker boš meni in očetu glavo odsekal. Ko si še majhen v zibeli ležal, pristopile so h tebi Rojenice in prisojale, da boš Matija svet mož, pa boš očetu in materi glavo odsekal. To je svetemu Matiju žal zavidalo; imel je očeta in mater prerad, da bi mogel kaj takega storiti. Kar jo skrivaj potegne od doma, gré in hodi noč in dan po neznanih krajih dokler ne pride v deveto deželo. V deveti deželi se vstavi in vseli, češ, oče in mati gotovo ne bosta zvedila za me, in jaz jima ne bom odsekal glav. Oženi se ondi v deveti deželi in pobožno živi z zakonsko družo. Enkrat je bil nekje na opravkih. Sreča ga ženska in mu reče: Matija Matija, ti se tukaj mudiš, domá pri tvoji gospé pa drugi spé. Sveti Matija babo serpo pogleda in pravi: kar ženske govore, so včasih rade laži bilé. To je bila pa hudoba. Berž je dalje šla in se premenila v mladega človeka. Pride mu proti in pravi: Matija Matija, ti se tukaj mudiš, pri tvoji gospé pa drugi spé. Sveti Matija ga pogleda in pravi: kar mladi govore, so rade laži bilé. Hudoba gré dalje, premeni se v starega moža in pravi: Matija Matija, ti se tukaj mudiš, pri tvoji gospé pa drugi spé. Matija ga pogleda in pravi: kar stari rekó, je časi rado res biló. Verne se domú in gré naravnost v hram, kjer je njegova in žene postelja stala. Vidi, da možk in ženska vkup ležita. Jeza ga zgrabi, mahne s sekiro in obema glavi odseka in gré iz hrama. Kar mu pride žena naproti vsa vesela in reče: o Matija, povem ti vesele stvari, dobili smo gosposke gosti, tvoj oče in tvoja mati sta prišla k nam vás. V hram sem ju peljala na najino posteljo spat, da si odpočijeta, ker sta od dolgega pota utrujena. Zdaj se Matiju oči odpró kaj je storil, da je očetu in materi glavo odsekal. Zaveka, zavpije: o Rojenice, Rojenice!

Zato sv. Matija v pratiki še dan današnji s sekiro malajo.

To je legenda o sv. Matiju, — pesmi dozdej še nisim mogel dobiti, pa vé, da bi se na Gorenskem že mogla najti. Če se ne motim, je pred nekaj leti v „Novicah“ g. J. Novak po ti legendi pesemco napravil. *)

(Dalje sledi.)

O cerkvenem petji in orgljanji po deželi.

Spisal Kamilo Mašek.

(Dalje.)

Razložil sem znanosti, ktere mora vsak dober organist imeti; skusil bom jih še na drobno smatrati in zraven naznaniti pripomočke, s kterimi si more vsak sam potrebno vedo o tem zadobiti. Mislim pa, da imam tukaj z ljudmi oprávit, ki so se že z muziko pečali ali kterim vsaj pervenci muzike niso neznan.

1. Kaj je občno muzikoslovje?

Občno muzikoslovje obsega: a) osnovo nót ali sekirie (Notenplan, Vorräume und Nebenlinien), b) imena in versto nót in stank (Pause), c) peterih raznih notnih ključev, d)

*) V „Novicah“ leta 1853.

še v ješeni; večidel o lepem blagem vremenu se bere ... pa ne v listopadu in grudnu ob snegu in severji; kakoršna razlika je v solncu, takošna je tudi v vinu. Grojzd in vino sin je solnca, pa ne snega in severja! Iz Hervatije in Slavonije se pelje vsako leto blizo poldrugi milijon veder vina na Krajnsko, v Istrijo in drugam: izvoznja tolika je imenitna in zasluži, da mu se pozornost skaže; — in ko bi vino naše tudi sama kislica bila, bi vendar zaslužilo omenjeno biti, ker bi, ako za drugo ne, saj dobro bilo za ocet (jesih) ali bi se moglo piti namesto slavnega tistega vina, ki mu na Nemškem pravijo „Dreimännerwein“ (to je tistega vina, pri katerem, ko ga kdo pije, ga morata dva moža deržati, eden pa mu ga v usta vliva). Tolažiti se morejo zazdaj vinorejci naši, da ne bode brez dobička ostal njih trud, — samo zato naj bojo nekoliko marljiviši, da v peljejo bolje ravnanje z moštom o tergatvi in z vinom v hramu (pri nas na Krajnskem verhtega še to, da ne berejo prezgodaj!); one mešarije pa, ki je navadna pri vinskih špekulantih, ne priporočamo nikomur, ker ono preterano in preumetno zgotavljanje — Bog vé — je li ni pokvarjevanje vina?“

Poslovenil vinorejec krajnsk.

Še nekaj o Rojenicah.

(Dalje.)

Tudi tukaj v Varáždinu sem dozdej dobil tri pripovedke, v katerih se Rojenice spominjajo, ki se zraven tega tudi Sujenice imenujejo. Ker bi predolgo bilo vse povesti tako praviti, kakor sem jih slišal, hočem le prav na kratko povedati.

Ženo popadejo iz cerkve gredoč trudi. Skrije se pod nek most in porodi. Precej so prišle tri Rojenice („to su ove babe, koje sudiju 'sako dete, s kakvum smrtjum prejde iz ovoga sveta“). Ena reče: pogubimo ga precej; druga pravi: ne, bomo ga potem, kadar malo odrase, da bode bolj materi za njega žal; tretja pa je rekla: tudi tega ne; ali če ne bo vzel Vilinskega kralja hčere, potem ga ubijemo. I tako je ostalo. Kadar je deček zrasel, gre iskat Vilinskega kralja hčere najpred k meščevi materi in k mescu, potem k solnčevi materi in solncu; solnce mu ne vé povedati in ga pošlje „k buri kobili“ (to je bila bura ili veter) na neki senokoši, kjer mu je bila trava do kolena. Na buro kobilo sede; bura kobila mu reče: ali ne boš padel? pa se strese, in toliko da ni padel, in strese se v drugo in tretje in toliko da je na nji obvisel. Bura kobila reče: to bo meni škodilo, da si skor padel; pa se zaleti in dirja z njim kakor tica pod nebom, da pridreči do dveh stolpov. Stolpa se koj od kobiline sape puha („slapa“) odpreta in tako hitro zapreta, da sta buri kobili nekaj repa odtergala. Zdaj mu reče: vidiš, to mi je škodilo, ker si ti skoraj z mene padel, kadar sem se bila stresla. Z nova zadirja, da pridirjata do Vilinskih gradov. Reče mu, naj gre v grad, ali naj se varuje, da se ne opije in ne pozabi vselej k njej priti, kadar bo noč, da ga ne pogubijo. Gre v grad. Tam so se gostili do terde noči in obetali so mu hčer. Pride noč in dobí izgovor, da gre h kobili, ki so ji donesli sto centov sena. Kobila ga skrije v rep, da ga niso mogli dobiti, ki so ga iskali, pred petelinjim petjem. Po petelinjem petji pa mu niso mogli več škodovati. Drugo noč ga skrije v grive, in toliko, da ga niso dobili, ker jim je je bila baba „veštica“ povedala, da je kobili v grivi. Ali petelini so zapeli, pa mu niso nič več smeli narediti. Zdaj so dali po vsem selu vse peteline poklati. Kobila mu reče priskerbeti si dve jajci, in tretjo noč ga skrije v podkev, in jajci izvali v grivah na vratu, da sta do večera nekoliko zrasla petelinčka. Kadar so ga spet iskali in jim je baba veštica povedala, da je v podkvi, je še mičkino manjkalo, da ga niso dobili. Že so ga hoteli iz podkve potegniti, kar petelinčka v grivi zapojeta, pa mu niso nič več mogli. Zdaj je rekel, naj mu dajo hčer, ali mu

je niso hoteli dati, ker ni tam spal, kjer so mu posteljo pripravili. Ker je vidil, da mu hčere ne dajo, prosi, da bi mu saj dovolili, da bi hčerka k njemu prišla, da jo kušne. To mu dovolijo. Pride hčerka, spne se k njemu, da jo kušne. On jo prime, pa jo potegne k sebi na kobilo in kobila beži kar more. Kralj za njima, in trikrat ju je skor došel ali trikrat sta mu ušla, in ko sta bila za stolpom, vidi kralj, da ne more čez stolpe in reče: zet moj, ne hodi dalje, jaz ne morem dalje; nikar mi hčere ne odpelji, da bi ji jaz nič ne dal. Verže nekako čez stolpe nek pas, ki je bil tak, da, kar je hotel, je dobil. Zdaj se je kralj povernil, on se je buri kobili zahvalil in pasu zapovedal, naj ga domú na njegov dom nese, kjer so napravili velike gosti, da je bilo vsem zadosti. —

(Konec sledí.)

Manj ko kdo išče, več se mu daje.

Serbska narodna pridovodka po Vuku Štef.

Bili so trije bratje in pod milim Bogom niso imeli družega, kakor eno hrušvo drevo. To hruško so varovali zaporedoma. Eden je ostal doma pri hruški, druga dva pa sta šla v dnino. Enkrat Bog pošlje na zemljo angelja, da vidi, kako ti bratje živé, in če se jim slabo godí, da jim dá boljšega živeža. Angelj božji pridši na zemljo se spremeni v berača, gre k bratu, ki je ravno varoval hruško in ga prosi, naj mu daruje eno hruško. On vzame nekaj svojih hrušk in mu jih dá, rekoč: „Tukaj imaš mojih hrušk, od bratinskih ti ne morem dati.“ Angelj se zahvali in odide.

Drugi dan ostane doma drugi brat za čuvaja pod hruško. Zopet pride angelj in ga prosi, naj mu daruje eno hruško. Brat, vzame svojih hrušk in mu jih dá, rekoč: „Tu imaš mojih hrušk, od bratinskih ti ne morem dati.“ Angelj se tudi zahvali in odide.

Ko versta pride na tretjega brata, da ostane domá in hruško varuje, zopet pride angelj in ga prosi za hruško. Tudi ta brat mu izbere svojih hrušk in mu jih ponudi, rekoč: „Tu imaš mojih hrušk, od bratinskih ti ne morem dati.“

Četertega dne se angelj spremeni v meniha, zarano zjutraj pride v hišo, najde doma vse tri brate in jim reče: „Idite z mano; jez vam čem dati boljšega živeža.“

Bratje gredó, nobeden ne čerhne besedice. Pridejo do nekega velikega potoka; zdaj vpraša angelj najstarejšega brata: „Kaj bi ti želel?“ On mu odgovori: „Da se vsa ta voda spremeni v vino in da je moje.“ Angelj s palico prekriža potok, in glej! na mestu vode teče vino; tū se sodi pripravljajo, vino se toči, ljudje delajo, postane tukaj celo selo. Angelj najstarejšega brata sem postavi, rekoč: „Glej, tukaj imaš, česar si želel, zdaj živi!“

Na to sabo vzame dva druga brata in gré z njima dalje. Kmaldo dojdejo na neko polje, tu golobje ferfrajo čez polje. Angelj popraša srednjega brata: „Kaj bi ti zdaj rad imel?“ On mu odgovori: „Da so to same ovce in da so moje.“ Angelj božji prekriža polje s palico, in glej! vsi golobje se spremené v ovce; tukaj so tudi hiše, ene žene molzejo čedo, druge mleko prelivajo, ene smetano posnemajo, druge sir delajo, zopet druge maslo kuhajo, in berž je tukaj celo selo. Zdaj reče angelj srednjemu bratu: „Glej! tukaj je vse, česar si želel.“

Angelj vzame potlej najmlajšega brata in gredé z njim čez polje ga vpraša: „Kaj pa bi tebi najljubše bilo?“ Ta mu odgovori: „Jez si družega ne želim, kakor da bi mi Bog dal ženo prave keršanske kervi.“ Na to mu angelj reče: „Tako ženo dobiti, je težko; na vsem svetu poznam samo tri; dvé ste že omožene, ena pa je še deklica, pa jo snubita dva snubača.“

Angelj in mlajši brat gresta dalje in čez dolgo časa prideta v neko mesto, kjer je imel sedež car in njegova hči je bila prave kervi keršanske. Pridši v mesto se podasta berž k caru, da bi snubila deklico. Ko sta pri caru bila, prideta

brez hlapa. Tadanje orgle na sopar so imele 9 do 11 tast, katerih vsaka je bila vatelj dolga in poldrugi vatelj široka; organist jih je mogel s perstmi čevelj globoko pritiskati. V 13. in 14. stoletji so taste skrajšali, da so mogli tudi s perstmi igrati; v 15. stoletju je našel Nemeec Bernhard podnožnik (Pedal) in kmalo potem tudi potege registrov.

V 13. stoletju so orglanje tako visoko čislali na Francozskem, da so duhovni prepovedali orgle igrati, ako so bili farani nerodni, dokler se niso poboljšali.

Odslej so orgle vedno popolniše narejali, ker so jih mojstri kakor Rottenburger v Bambergu (v 15. stoletju), Henning v Hildesheimu in Praetori na Saksonskem in v Brunšvigu (v 16. stol.) in Ratz v Mühlhausnu (v 17. stol.) delati začeli. V 18. stoletju so še bolj popravljali orgle: brata Wagner in mehanik Kaufmann v Dreždani, opat Voglar v Würzburgu, orglar Marks v Berlinu, profesor Töpfer v Vojmiru itd.; skrajšali so predolge taste in odpravili mnogotere nepotrebne igrače, ktere le motijo pobožnost ljudstva. Ali Bogu bodi potoženo, še dandanašnji se nahajajo po Estrajskem, Českem, Marskem in Krajnskem orgle z okrajšanimi oktavami in registri, kateri kukovico ali slavca posnemajo, ali pa še kak turški boben tolče, kakor pri kaki komedii. Da bi se pač vse to kmalo odpravilo! Orgle in zvonovi naj bojo ponos katoliških kristjanov, ne jim pa za šalo in igračo.

Le toliko o zgodovini orgel. Kdor hoče natančni popis, naj bere: „Antoni geschichtliche Darstellung der Entstehung und Vervollkommnung der Orgel.“

(Dalje sledi.)

Še nekaj o Rojenicah.

(Konec.)

Druga pripovedka je pa taka le:

Bogat gospod ni imel do 20. leta sina. V 20. letu mu ga žena povije. Pride berač stana prosit, — ali ker je bil gospod terdoserčen, je mogel iti dalje; ali spet se je vernil in pod posteljo skril. Žena porodi sina, in ko je čez kaj časa vse potihnilo in pospalo, prišle so Rojenice s svečo v roki, sodit dete. Berača pod posteljo zbudi ta svetlost in poslušaj kaj govore. Ena pravi: kako bode to dete odsodile, da bode umerlo? To dete bode raslo in doraslo, ali bodejo ga vzeli v soldate; oče ga ne bode mogel ubraniti, in tam bode tako daleč prišel, da bo zapovednik cele kraljevske vojske. Potem bodo velike vojske nastale, in puška ga bo ubila. Druga reče: ne, to dete, kadar bo 13 let staro, bode zavolj zločinstva obešeno. Tretja pravi: ne, to dete, kadar bo sedem let staro, bode se v tem zdencu utopilo zato, ker ima oče veliko ljubezen do njega in noče ubožcem dajati; potlej bi pa še manj dajal, ker ima sina prerad in bi njemu vse blago spravil. Ta sôd je ostal, in Rojenice so odšle. Drugi dan berač pové, kaj so sinu Rojenice prisodile. Gospod dá zdenec terdo obzidati in železne vrata do njega narediti, berača pa je prideržal pri hiši, da bi mu sina varoval. Kadar je prišel odsojeni čas, je deček veliko silo delal k temu zdencu, ali ni mogel noter. Zlezal je na vrata in na vratih umerl. In tako se je spolnila prisodba Rojenic.

Tretja pripovedka je le malo od te druge razločna, je pa taka le:

Nek ubožec pride na noč v selo k neki hiši stana prosit. Dajo mu, da tam pod streho prenoči. Žena ponoči porodi, in kakor je porodila, prišle so Rojenice. Žena od bolečin ni slišala ne vidila, babica je pa imela zunaj z detetom navadne opravila; sam berač je bil v hiši in poslušal kako so mu prisojevale. Ena je rekla: čez tri leta naj se utopi v zdencu na dvorišči; druga pravi: ne, on naj zraste in postane vojniki, in tam naj od puške pogine; tretja je rekla: ne, ampak kadar bo trinajst let star, takrat naj ga strela z vedrega neba na solčni prah raznese. Ta sod je ostal in Rojenice so odšle. Drugi dan pové berač, da je slišal nekaj, ali še le čez sedem let je povedal prisodbo.

Oče dá sina v šolo in zidati dá terden grad, da bo sina ob času va-nj zaperl, da ga strela na solčni prah ne raznese. Ko se je čas približeval, sili oče sina v grad in ko mu pové zakaj, reče sin: oče, božja kazen mene povsod lahko doletí; pa vzame kojigo, gre na polje pa se Bogu moli. Pride odločena ura, zablisne se vedro nebo, strela udari v tisti grad in raznese vsega na solčni prah; on pa na polji bil je zdrav in vesel in je še dolgo živel. — Tudi gosp. Tušek je v 35. listu letošnjih „Novic“ tri pripovedke o Rojenicah oznanil in vem, da se še marsikaj o ti stvari med ljudstvom hrani. M. Kračmanov.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Beršeca primorske Istre 5. junija. Naše brajde (Rebenlauben) so prilične tolikim štacunam Reškega mesta, v katerih se smodke prodajajo; zakaj lozni žizki so nam zopet to leto tersno perje tako obilno zavili, da bi ne verjel, kdor sam ne vidi. Kdaj bo le konec teh škodljivcev, ali očitnejši reči: kdaj bo poljedeljca pamet srečala, zaterati to živad z vsakoletnim marljivim pobiranjem in sožiganjem tega merčesa? ali kdaj se bode to resno ukazalo? Lan, kterege so se, kakor je viditi, ljudje čedalje bolj poprijemati začeli, nam je prav lep narasel, in že glavice naredil. Ne more se za dosti priporočevati, da bi Istrijani prav krepko lanú, v krajih zato priložnih, se lotili, in si tako domá lepe in močne srajce za delavnike in blagdane (praznike) pridelovali, namesti ptujo tančico drago plačevati, ktera le malo časa terpi, ali pa lan, kateri pride preko morja, po 24—30 krajc. funt kupovali! Po ugodnem dežji od začetka tega mesca nas je, že popred suha zemlja razveselila z mnogoverstno lepo zelenjavo in žitno polje nas pozdravlja vsaki dan z obilnejšim upanjem polnega klasa. — Pri ti priložnosti se jedno. Znamo, da nam nočete zameriti ljube „Novice“, ako Vas upitamo, ali bi ne hotle morebiti s časom kakšno malo kratko novico, ali drug kratek spis *) s cirilskimi pismeni natiskati? Kako lepo bi bilo to, ako bi se tako ložej z našimi jugoslavjani, kateri rabijo te pismene, bolje soznani. Nadjamo se, da bi ugodilo to bilo mnogim Vašim bravcem, in kateri ne poznajo še cirilskih pismenk, bi jih prisililo, se jih naučiti, kar bi se doseglo z majhnim trudom in v kratkem času. Sajovec Jakob.

Iz Furlanije se sliši, da stari in mladi, bogati in siromaki imajo sedaj dela na cente s svilnimi červiči, ktero dober pridelk obeta in bode v kakih 10 dneh končano.

Iz Celovca. — 4. dan t. m. so položili tukaj temeljni kamen novemu poslopju za ljudske in realne šole.

Iz Ljubljane. — v —. Nekteri gosp. mestjani iz Št. Jakobske fare so v povelicanje procesije sv. Resnjega Telesa v nedeljo povabili mestno muziko iz Novega Mesta, in so s tem svoj blagi namén lepo dosegli, zraven tega pa tudi Ljubljančanom priložnost dali se prepričati: kako deleč za muziko majhnega Novega mesta je mestna muzika ljubljanska, čeravno ta od mesta vsak mesec več plače dobiva (330 fl.) kot una od mestnega kerdela (Bürgerchor) celo leto (300 fl.)! Novomeška mestna muzika, ktera pod vodstvom izverstnega kapelmojstra šteje 30 muzikantov, je — kakor se za mestno muziko spodobi, — lično uniformirana in oskerbljena z lepimi instrumenti ne le za godbo (Streichinstrumente), temuč tudi — kar je za muziko na javnih ulicah neobhodno potrebno — z instrumenti za tako imenovano „turško muziko“ (Blasinstrumente). Ne rečemo, da bi ne znali naši muzikanti tudi tako dobro igrati kakor novomeški in da so med našimi še morebiti kateri bolji mojstri, — al dosihmal še nismo imeli priložnosti se tega prepričati, ker naša mu-

*) Gosp. M. Majar so nam obljubili včasih kak majhen spisek poslati. Vred.